

”Lähdin lapsuuskodista
selässäni reppu
ja repussani mitta.

Sillä mittasin itseäni.
Ja aina oli tulos:
Ei riitä, ei riitä.

Kauan uskoin mittaani.
Sitten löysin uuden.

Se sanoi:
Riittää, riittää hyvinkin.

Silloin tajusin,
mittani oli virheellinen.
Sen ainoa lukema oli:
ei riitä.

Vein sen takaisin,
ja äitini hämmästyí:
Ei se virheellinen ole,
se on perintömitta
ja kulkenut suvussa kauan.”

Tämä runo ei kerro äidistäni eikä isästäni. Se ei kerro myöskään isovanhemmistani. He olivat lempeitä ja hyväksyviä. Lämmin huumori oli heille ominaista. Siitä huolimatta minulla on kulkenut mukana mitta, jonka yleisin lukema on: ei riitä, ei riitä. Se voi olla jonkinlainen sukupolvikokemus. Tai sitten ei.

Tämä runo on Anja Laurilan kirjoittama. Käytämme sitä yhtenä virikkeenä kirkon työntekijöille tarkoitetuissa kuntoutuksissa Kuortaneella.

Kuntoutujilla on hyvin erilaiset taustat ja he ovat hyvin eri ikävaiheissa. Kuitenkin aika usein löytyy yhteistä kokemusta siitä, ettei riitä. Useimmiten lähinnä itselleen ei riitä. Se voi johtaa suorittamiseen, ylivastuullisuuteen, syylistymiseen, häpeään, väsymiseen, uupumiseen. Olen itse rakentanut itselleni ihanteet. Niitä en pysty täyttämään. Ja tässä puhun nyt itsestäni, omasta kokemuksestäni.

Ymmärrystäni itsestäni lisää se, kun tiedän jotakin edellisistä vuosikymmenistä taustallani. Jokaisella meillä on tietysti omanlaiset taustamme, mutta myös monia yhdistäviä tekijöitä. Olemme ehkä oppineet kantamaan asiamme ja murheemme itse, kuormittamatta muita. Puhumalla asioista jollekulle toiselle saamme parhaimmassa tapauksessa asioillemme ymmärtäjän. Itselle en aina riitä, mutta yllättäen toiselle riitän. Vähitellen vaihdan mittaani uuteen. Voin hymyillä vanhalle mitalleni.

Olen ihmetellyt myös sitä, että tämän kirkon työntekijänä ja tämän kirkon sanoman äärellä ammennan hyvin vaivalloisesti itselleni hyväksyntää. Olen luullut, että minun pitää olla jotakin muuta kuin olen. Pitää muuttua joksikin muuksi, että tulisin hyväksytyksi.

Elämme pääsiäisen jälkeistä aikaa. Evankeliumin sanoman keskeistä aikaa. Meidän puolestamme annettu ja vuodatettu. Toinen sunnuntai pääsiäisestä on ”Hyvän paimenen sunnuntai”. ”Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu. Hän voi vapaasti tulla ja mennä, ja hän löytää laitumen.” (Joh. 10:9)

Saan olla oma itseni Vapahtajamme edessä ja hänen kanssaan. Hänen kauttaan ja hänen kanssaan löydän laitumen. Voin tulla ja mennä vapaasti.

Meillä körttiliikkeessä on käytössä ikoninen lause: ”Yksi sinulta puuttuu ja sen yhden mukana kaikki. Kristuksen sisällinen tunto.”

Tullaan portille, johon en tuokaan tekemisen ja suorittamisen ansioita, vaan itseni, sellaisena kuin olen. Uskaltaisinko katsoa itseäni rehellisesti ja kohdata Kristuksen omana itsenäni. Hänen tuntonsa riisuu ja paljastaa ja juuri sen vuoksi vapauttaa ja armahtaa.

Vanha mittani sanoo: ei riitä, ei riitä.
Uuden mitan lukema kertoo: riittää, riittää hyvinkin.

Kristuksen tunto tarvitsee rinnalleen oman itseni tuntemisen. Sitä minun on opeteltava. ”Anna selkeä itseni tunto.” Ellen tunne itseäni, ellen hyväksy sitä, mikä minä olen, en tiedä, minkä kanssa menen portille. Silloin yritän asettaa turvakseni tekemiseni ja kuvitellut ansioni. Vajaakin itseni tunteminen asettaa portille sen, mikä on Kristuksen tunnistettavissa. Ansioni ja tekemiseni väistyy sivulle ja Kristus täyttää tilan.

Asun Ylihärmässä, katselen nytkin ikkunasta lakeudelle. Terveisiä täältä teille kaikille!
Ylihärä on osa Kauhavan kaupunkia. Täällä valmistelemme nyt herättäjäjuhlia tulevalle kesälle. Vähän on kysymysmerkkejä ilmassa, kuinka juhlat voidaan toteuttaa. Odotamme täällä teitä!
Tervetuloa mukaan juhlakentälle tai täältä Kauhavalta striimattuihin juhliin!

Kumpi tapa tahansa toteutuukin, olet kutsuttu mukaan omana itsenäsi, sellaisena kuin olet, ilman mittaamista.